

Grindsted Kirke

Søndag d. 26. maj 2019 kl. 9.30

Steen Frøjk Søvnald

Prædiken til 5. søndag efter påske, Joh 16,23b-28. 1. tekstrække

Salmer

DDS 722: Nu blomstertiden kommer (DDK 380)

DDS 300: Kom, sandheds Ånd, og vidne giv (DDK 321)

DDS 586: Stol du kun på dit Fadervor (DDK 304)

DDS 645: Stille er min sjæl til Gud (DDK 488)

Altergang – DDS 725: Det dufter lysegrønt af græs (DDK 66)

DDS 233: Jesus lever, graven brast (DDK 205)

Tekstlæsninger

GT-læsning: Jer 29,11-13a

Jeg ved, hvilke planer jeg har lagt for jer, siger Herren, planer om lykke, ikke om ulykke, om at give jer en fremtid og et håb. Råber I til mig, og går I hen og beder til mig, vil jeg høre jer. Søger I mig, skal I finde mig.

Epistel: Jak 1,22-25

Vær ordets gørere, ikke blot dets hørere, ellers bedrager I jer selv. Den, der er ordets hører, men ikke dets gører, ligner en, som betragter sit eget ansigt i et spejl: Han betragter nok sig selv, men går bort og har straks glemt, hvordan han så ud. Men den, der fordyber sig i frihedens fuldkomne lov og bliver ved den og ikke er en glemsom hører, men en gerningens gører, han skal være salig ved det, han gør.

Prædiketekst:

Joh 16,23b-28

Jesus sagde: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Beder I Faderen om noget i mit navn, skal han give jer det. Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn. Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen. Sådan har jeg talt til jer i billeder; der kommer en tid, da jeg ikke mere skal tale til jer i billeder, men ligeud forkynde for jer om Faderen. Den dag skal I bede i mit navn, og jeg siger ikke til jer, at jeg vil bede til Faderen for jer, for Faderen selv elsker jer, fordi I elsker mig og tror, at jeg er udgået fra Faderen. Jeg er udgået fra Faderen, og jeg er kommet til verden; jeg forlader verden igen, og jeg går til Faderen.«

PRÆDIKEN

Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen. Det er et stærkt løfte fra Jesus til os i dag. Gud opfordrer os til at bede og befaler os ligefrem at bede.

Hvorfor nu det? Hvorfor befaler Gud os at bede? Det kan godt synes underligt, for vi ved, at Gud i forvejen ved, hvad vi trænger til og ved, hvad vi vil bede om. Han kender vores ord, før de kommer på vores læber. Men Gud ønsker et tæt og nært forhold til sine børn, og derfor ønsker Gud at høre os bede. Hans faderlige hjerte bliver fyldt af glæde, når han hører os. Han elsker også at svare på vores bønner og give os, hvad vi trænger til.

Bibelen beskriver Gud som den gode og kærlige far, der har omsorg for os og vil være i kontakt med os. Gud elsker at høre sine børn bede. Gud venter på vores bøn. Når du sætter dig for at bede, så er Gud ligesom en far, der hører sit barn sige sine første ord. Jeg kan huske, at jeg var meget stolt af, at et af vores børn lærte at sige

noget, der ligner ”far”, før det lærte at sige ”mor”. Sådan lød det i hvert fald i mine ører.

Vi kan lide at høre vores børn tale til os, og sådan har Gud det med vores bønner. Han elsker sine børn mere end nogen mor eller far elsker sit barn, som vi læser i Es 49: *Glemmer en kvinde sit diende barn? Glemmer en mor det barn, hun fødte? Selv om de skulle glemme, glemmer jeg ikke dig.* Vi læser i Åb, at Gud opbevarer de helliges bønner i guldsåle, og de stiger op til Gud dag og nat. I Sl 56 lyder det sådan her:

*Du fører bog over min elendighed,
mine tårer er samlet i din lædersæk,
de står i din bog.*

*Men den dag, jeg råber,
skal fjenden vige.*

Det ved jeg: Gud er med mig.

I lignelsen om den uretfærdige dommer i Luk 18 – som skriver, at det er en lignelse om, at de altid skulle bede og ikke blive trætte – da giver dommeren kvinden, hvad hun beder om, selv om han ikke frygter Gud og er ligeglad med mennesker. *Skulle Gud så ikke give sine udvalgte deres ret, når de råber til ham dag og nat,* siger Jesus. Jo, for Gud er ikke en uretfærdig dommer, men den gode giver, som helst vil give ud af sine gode gaver. Gud er først og fremmest en giver og ikke en kræver. Nu er det også klart, at befalingen om at bede ikke er et krav, Gud har lagt ned over os for at belaste os, men en velsignelse, fordi Gud vil give os gode gaver og give os sin fred. Fra Bibelen kan man citere mange andre steder, som går ad de samme linjer. Og jeg vil gerne, at det står som forudsætning for emnet ”Bønnens velsignelse”. Venner, vi tror ikke på en gud, som vil os noget ondt. Vi tror ikke på en gud, som vil holde noget tilbage fra os. Tværtimod, Paulus siger: *Han, som ikke sparede sin egen søn, vil han ikke med ham skænke os alt?* Jeg har måttet spørge mig selv i lys af disse ord: Kender jeg i det hele taget Guds godhed? Jeg tror, vi har brug for at få rettet perspektivet

klart ind her. ”Gud” kan alt for let bliver alt for lille og fedtet og ukærlig i vores tro, vel fordi jeg indlæser mine egne forestillinger ind om ham. Jeg tænker: ”Han er nok lidt ligesom os mennesker + lidt mere, men også kun lidt”. Hør lige: Gud er helt anderledes end os. Han opererer i andre dimensioner og kategorier end vi. Han er uendelig. Vi tænker, at hvis alle godt og vel 2 mia. kristne skal have lidt tid hos Gud, så duer det ikke, at jeg kommer mere end hver anden eller hver tredje uge og helst ikke med for store ting, for så får han da stress og bliver sygemeldt på ubestemt tid. Sådan er Gud ikke. Han er uendelig, og det betyder, at han har uendelig tid til dig, som om intet andet menneske var på jorden.

I det lys må vi sige, at det er underligt, vi ikke beder mere. Vi har tit travlt og skal presse bønnen ind i en i forvejen travl hverdag. Derfor kan det gå hurtigt med at få sagt ”Amen” efter nogle få sætninger. Vi skal give os tid til bønnen. Det er et valg, meget vigtigere end valget i dag og på onsdag om halvanden uge. Bønnen er vigtigere end Facebook. What? Er der noget vigtigere end Facebook? Ja, bønnen, og jeg vil helt konkret foreslå at søge Gud i bøn om morgenen, før Facebook, før avisen, før maden, for det giver et godt og rigtigt perspektiv over dagen.

Og Gud vil også gerne tale til os. Derfor har han givet os sit ord i Bibelen, som vi kan læse og dermed blive fyldt af Guds Ånd. Bibelen og bønnen bliver kaldt ”en kristens åndedræt”. Vi indånder Bibelens friske og livgivende ord, ligesom vi indånder ilten til vores krop, og bønnen og lovsangen er som udåndingen, hvor vi afleverer alt det, som kommer inde fra os. Dette åndedræt må aldrig stoppe – det er rent faktisk livsfarligt, åndeligt talt. Det dør man af. Det kan godt være, vi skal lære at bede, som disciplene bad Jesus, og han gav dem Fadervor.

Bed, og I skal få. Holder det virkeligt? Er der ikke mennesker, som ikke får, hvad de beder om? Jo!

Paulus fik ikke fjernet sin torn i kødet, Timoteus blev ved med at plages af sygdom og mavesmerter, de første disciple kom i fængsel, flere blev pisket og over tid blev

næsten alle henrettet. Og hvad med Jesus? Han bad om at blive fri for smerten på korset – men fik fra Gud svaret ”nej”!

Sådan er den kristne kirkes historie også frem til i dag - og kristenforfølgelser og lidelser er mere tydelige på verdensplan i 2019 end nogensinde før.

Og hvordan i vores eget liv: Har vi ikke bedt mange bønner, som ikke er opfyldt?

Hvorfor har jeg ikke fået en kæreste? Gud, giv mig lov at lykkes socialt. Helbred mig fra sygdommen! Jesus, pas på mine børn! Vil du ikke nok bønhøre mig og give mig arbejde? Himmelske far, må vi ikke nok blive forældre? Herre, lad hende ikke dø!

Og vi beder i Jesu navn! Alligevel er det som om himlen er lukket. Bønhørelserne står ikke altid ligefrem i kø. Vi kender alle til bedeskuffelser og ubesvarede bønner.

Hvilken mening giver det så at tale om fuldkommen glæde?

Jo, her må vi også tale om ”Bønnens hemmelighed”. Den finder vi i Jesu bøn i

Getsemane, og uanset hvor smertefuld bønnen kan være, så er bønnens hemmelighed dog: *Ske ikke min vilje, men din.*

Det peger på hemmeligheden ved alt bønsliv og troens glæde: Jeg må vove at blive som et barn, der overgiver mig til Guds vilje.

Gud har jo ikke lovet i sit ord, at vi alle skal få en kæreste. At vi bliver skånet for sygdom. At ulykken ikke kan ramme den kristne, eller at vi får vores drømmestilling og en lykkelig pensionisttid. Og selv om vi må bede om alt det, og Gud også der elsker at høre os bede, så går hans løfter på noget andet: Tilgivelse for alle vores synder. Et ret forhold til Gud. Befrielsen fra fortabelsen og evigt liv med Jesus.

Fællesskabet med Gud. Den indre, dybe fred. Det evige livs perspektiv.

Den fuldkomne glæde: Freden ved at overgive sig til Guds vilje. Hvilen ved at være i hans hånd. At Far ved bedst. Som når barnet trygt sidder på mors eller fars skød og gråden stilner og åndedrættet falder til ro, efter at far eller mor har sagt nej. Som vi hørte fra Jeremias: *Jeg ved, hvilke planer jeg har lagt for jer, siger Herren, planer om lykke, ikke om ulykke, om at give jer en fremtid og et håb.*

Alle vores ønsker bliver ikke indfriet nu. Hverken når vi er børn eller voksne. Men overgivet til Guds vilje kan vi finde fred! Den fuldkomne glæde! Den tyske teolog, Dietrich Bonhoeffer, sagde:

”Gud giver os ikke alt, hvad vi ønsker, men han opfylder alle sine løfter”. Dette perspektiv betyder også at bede i Jesu navn. ”I Jesu navn” er ikke en trylleformular, som betyder, at vi får alt, hvad vi selv ønsker, men betyder, at vi lægger vores bøn i Jesu hænder. Vi kan helt konkret forestille os bede med Jesus i den ene hånd – og det gør ikke noget, at vi tænker på, at det er en naglemærket hånd, såret af vores synder, og så har vi Gud Fader i den anden hånd. Det er konsekvensen af, at Jesus taler om at bede i hans navn.

Dybest set er det afgørende ikke, at min vilje sker – men at Guds vilje sker. Han som ser og ved ting, jeg ikke gør. Det er jo netop det, der gør Gud til Gud – og mig til menneske. Ske din vilje i himlen således også på jorden!

Det er den fuldkomne glæde: At være Guds barn. For du har velsignet mig. Nu kan jeg leve og dø i Jesu navn og under Jesu løfte: Kom til mig og få del i den fuldkomne glæde – nu og i al evighed!

Amen!